

převzetí, avšak žal. úřad toto právo své cit. čl. VIII dohody omezil. Tímto ujednáním založena byla povinnost žal. úřadu, a odpovídající tomu nárok st-lův, aby st-pů, chce-li nemovitost lesní a s nimi i příslušnou zemědělskou půdu v odst. III. uvedenou převzít, před tím, než je podrobí poz. reformě podle zákona, dal st-li příležitost jednati o onu dohodu zvláštní. Teprve tehdy, zjistí-li žal. úřad v řízení bezvadně provedeném, že k dohodě se st-lem, ač mu byla k tomu dána příležitost, nedošlo, mohl by, aniž by nepřípustným způsobem zasáhl do práv, jichž st-l z dohody té nabyl, přikročiti k provedení poz. reformy na nich podle zák. a tudíž i oznámiti vlastníku jich zamýšlené převzetí.

Opačný názor, jejž zastává žal. úřad ve svém odv. spisu, neshledal nss správným. Žal. úřad tvrdí ovšem také, že se s jeho strany daly pokusy o uzavření dohody, že však st-l na dohodu přistoupiti nechtěl. Toto tvrzení nemá však opory ve spisech správních, a není mu na odpor ani sdělení žal. úřadu z 27. března 1929, jež — neuvádějíc konkrétních okolností, z nichž bylo by lze souditi, kdy, komu a za jakých okolností dána byla příležitost k ujednání oné dohody — omezuje se na pouhé, zcela všeobecné tvrzení, že o pokusech o sjednání dohody o převzetí nebyly učiněny žádné záznamy, když jednání nemělo výsledku.

Nedostatek zjištění shora uvedeného, v bezvadném řízení správním provedeného, brání nss-u, aby mohl nař. rozhodnutí co do jeho zákonitosti přezkoumati, a bylo tudíž nař. rozhodnutí z 20. února 1928 zrušiti podle § 6 zák.o ss.

III. Stejnou námitkou, jako ad II. uvedenou, brání se st-l proti většině opatření, jimiž bylo mu vypověděno hospodaření z nemovitostí jeho podle §§ 12—25 náhr. zák., a vytýká, že výpovědi mohly býti dány teprve tehdy, kdyby byl st-l prohlásil, že o dohodu jednati nechce. Tvrdí tedy stížnosti, že dohodou shora uvedenou byly modifikovány zákonné předpoklady platné výpovědi podle §§ 12—25 náhr. zák. O tom však přísluší dle § 20 náhr. zák. rozhodovati řádnému soudu, a bylo proto tuto námitku zamítnouti podle § 3/a zák. o ss.

Č. 8056.

Samospráva obecní: Spadá pořádání veřejných koncertů (voj. hudby) na městském náměstí do rámce obecného užívání veř. prostranství?

(Nález ze dne 24. června 1929 č. 16.145/27.)

V ě c: Městská obec Ch. proti ministerstvu vnitra o propůjčení náměstí k pořádání koncertů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Posádkové velitelství v C. oznámilo přípisem ze 17. dubna 1923 tamnímu měst. úřadu, že od 1. května do konce září 1923 budou za příznivého počasí každou neděli od 11. do 12. hodin a každý čtvrtek od 18. do 19. hodin pořádány hudbou pěšího pluku č. 33 na náměstí lidové koncerty. Ve schůzi dne 20. dubna 1923 usnesla se městská rada, že nemůže k odbývání těchto koncertů svoliti. Jako důvody tohoto odmíta-

vého stanoviska uvedla, že by mohlo přijetí velmi snadno k národnostním diferencím, a dále že obecnost si koncertů nepřeje, že město samo od delší doby pomýšlí na pořádání veř. promenádních koncertů na náměstí a konečně, že následkem říšské výstavy tohoto roku v Ch. konané se bez- tak velké množství různých slavností odbývá.

Výměrem z 30. dubna 1923 zrušila osp v Ch. v základě § 103 obec. zřiz. zmíněné usnesení měst. rady, ježto jeví se býti porušením, pokud se týče chybným použitím platných zákonů. Odvolání městské rady proti tomu podanému zsp v Praze nevyhověla; další odvolání zamítlo min. vnitra nař. rozhodnutím, poněvadž měst. rada usnesením z 20. dubna 1923 překročila meze své působnosti a porušila zákon. V odůvodnění uvedlo min., že používání náměstí voj. hudbou k pořádání koncertů spadá do rámce obecného užívání, které by mohla obec omeziti toliko s hlediska místní policie, pokud jí vykonávání její přísluší, nikoli však z důvodů, pro které svolení k voj. koncertům odepřela.

Stížnost městské rady k nss-u vytýká tomuto rozhodnutí nezákonnost, dovozujíc, že obecné užívání náměstí jest omezeno na veř. komunikaci, pořádání koncertů však že pod pojem veř. komunikace nespadá, takže nelze obci upírati právo, příslušející jí z titulu soukr. vlastnictví k veř. statku, koncerty na náměstí povolití nebo nepovoliti. S tímto názorem se nss nemohl stotožniti.

Na sporu jest otázka obecného užívání náměstí jakožto veř. statku obecního.

Který jest in concreto obsah obecného užívání, není otázkou právní, nýbrž skutkovou. Rozhodným je v té příčině především výslovný nebo konkludentní akt věnovací, jímž obecné užívání bylo založeno, po případě výslovné vyloučení určitého způsobu užívání. Že by v daném případě z obecného užívání, jemuž náměstí v Ch. je věnováno, bylo podle obsahu věnovacího aktu vyloučeno pořádati na tomto náměstí veř. koncerty, stěžující si obec nejen netvrdí, nýbrž naopak v řízení instančním sama motivovala svůj odpor proti užívání náměstí ke koncertům voj. mimo jiné tím, že sama od delší doby na pořádání veř. promenádních koncertů na náměstí pomýšlí. Že by však užívání náměstí veřejných ke koncertům bylo již podle pojmu obecného užívání nepřipustno, nelze důvodně tvrditi.

Nelze ovšem pokládati za vyloučeno, že by obec — vykonávajíc policii místní — mohla pořádání koncertů na náměstí zakázati, avšak stížnost v tomto směru stížního bodu neformuluje, takže nss neměl příčiny zkoumati ani otázku stížní legitimace obce po této stránce, ani otázku, zdali a do jaké míry výkon obecní pravomoci policejní může se obracetí proti součástkám branné moci.

č. 8057.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em: I. Strana, které obec svým usnesením prodala část veřejného statku (návsi), je legitimována ke stížnosti na nss do rozhodnutí zsv-u, kterým v cestě instanční bylo dotčené usnesení obecního zastupitelstva zrušeno. — II. O povaze užívacích práv k veř. statku uličnímu.

(Nález ze dne 24. června 1929 č. 2207.)